

בשנער

ידיעות קיבוץ הזורע - ד' בשבט התשע"ט - 10.01.2019

העסק של כולנו - ראיון עם דגנית אבנס | עמוד 4
אילת ראטס

מתיחת פנים בבוטיק האמבטיה | עמוד 6
אילת ראטס

פרידה מעמוס עוז | עמוד 8
טליה כלב ועמוס עוז

יצירה מקומית - ראיון עם ריימונד אליס | עמוד 9
אילת ראטס

משולחן העורכת

מערכת בשער

עורכת

אילת ראטס

עיצוב ועריכה גרפית

אנה אבריאלי

טלפון

050-7450642

דוא"ל

bashaar.hazorea@gmail.com

השתתפו בגיליון זה

דגנית אבנס, הדר פרייס-חנקין, נועה ויניק (גרוס) ומיטב לפיד (אופק), יעל כרמי, טליה כלב, ריימונד אליס, חקלאי הזורע, איריס רפאלי, אהוד דור, ספי מנור - פלג, דובי זמר בועז בש מרץ, צוות הארכיון ודני נהב

הגהה

מרים גרוס

תמונת שער

זריחה בהזורע. דוד ראטס

הפצה

יעל טיקטין, רינה רשקוב

שנה חדשה, התחלה חדשה. זהו הגיליון הראשון של שנת 2019 וגם הגיליון הראשון שלי כעורכת "בשער". כשקיבלתי עלי את התפקיד החדש, וגם במהלך השבועיים האחרונים בהם עמיתי ואני שקדנו על הכנת הגיליון שבידכם, ניסיתי להבין את מהות המוסד הזה, הקרוי "בשער". לתפיסתי, "בשער" הוא אמצעי מלכד, מדורת השבט שלנו הנדלקת אחת לשבועיים ומאירה לנו את הנעשה בקיבוץ (והעשייה מרובה) מזוויות שונות, ואולי יותר מכך, תורמת לחידוד הזהות שלנו. זהות, כידוע, הוא מונח חמקמק ודינמי ומספר ההגדרות כמספר האנשים לפחות. בכל זאת, עבור רובנו מדובר בזהות שיש בה מרכיב קיבוצי-חקלאי-התיישבותי-יצרני ותרבותי, ואני מקווה להצליח להביא את כל המרכיבים הללו ועוד לידי ביטוי בעיתון. חשוב לי לאפשר ל"בשער" להיות כלי ביטוי אמיתי, שופר למגוון דעות ורעיונות וראי למתרחש כאן.

בגיליונות הקרובים של "בשער" תוכלו למצוא מספר מדורים חדשים במגוון תחומי עניין, חלקם ילוו אותנו כבר מהגיליון הנוכחי:

מדור "העסק של כולנו" יסקור בכל פעם בעלת/ עסק קטן ("זם") אחר בקיבוץ. אין מדובר במדור פרסומי ולא יהיה כאן ניסיון לשכנע בטיבו של מוצר או שירות של מי מהם. תכלית המדור היא להכיר לנו את בעלי העסקים הקטנים מתוך עניין ורצון להביא אותם לקדמת הבמה ולבסס את מקומם בקהילה. לרגל פתיחת המדור החדש, ראייתי את דגנית אבנס, רכזת תחום העסקים הקטנים בקיבוץ. דגנית משתפת אותנו ביוזמות שהיא מקדמת לטובת קהילת העסקים המקומית. המדור לשיתוף הציבור יעסוק גם הפעם בשיפוץ של "בוטיק האמבטיה". את השיפוץ מובילות שלוש נשים צעירות ומוכשרות שלא מפחדות ללכלך את הידיים. בעזרתם של חברים רבים אחרים הן נותנות לבוטיק חיים חדשים.

רגע לפני שנפרדנו משנת 2018 התבשרנו על פרידה נוספת, עם מותו של הסופר ואיש הרוח עמוס עוז. יעל כרמי וטלי כלב, קוראות נאמנות של ספריו, נפרדות ממנו בגעגוע במדור "מדף הספרים". אולי זה בזכות הקרבה לטבע, המוזיאון או אולי זה משהו באוויר...הקיבוץ שלנו שופע אמנות ואמנים. חלקם אמנים מקצועיים, מוכרים בתחומם, אך רובם עוסקים באמנות כתחביב במגוון תחומים. במדור "צירה מקומית" נפגוש אמן חובב אחר בכל פעם, נביא ראיון עמו ונציג את עבודותיו. את המדור יפתח ריימונד אליס, שתערוכה מעבודותיו מתוכננת להיפתח בספרייה בהמשך החודש.

במסגרת מדור "עדכונים מהנעשה בקיבוץ" תוכלו למצוא פינה חדשה "מבזקי חקלאות". פינה זו נועדה לחבר אותנו, הקוראים, אל נדבך חשוב בחיינו כאן - העשייה החקלאית. השדות והמטעים מקיפים אותנו, הרפת שוכנת קרוב למרכז הקיבוץ ובריכות הדגים פוגשות אותנו בכל נסיעה על כביש 66. אבל כמה מאתנו יודעים אם כבר נבטה החיטה? מה מניב הפרדס? ומתי קוטפים את השקדים? החקלאים שלנו יעדכנו ויסבירו מידי גיליון.

במדור "תרבות ופנאי" התחדשנו בפינת "במו ידיו - DIY", בעזרתה תוכלו לנסות להכין בעצמכם בבית מוצרים קלים להכנה שלא דורשים ידע או מיומנויות מיוחדות. נשמח לשמוע אם הצליח לכם וגם לקבל מכם את המתכון או הוראות ההכנה של המוצר המנצח שלכם.

במדור "היה היה" צוות הארכיון עוזר לנו להיזכר בעורכי "בשער" מיום הווסדו כעיתון קיר לפני 82 שנים ועד ימינו אנו, בהם העיתון יוצא גם בגרסה דיגיטלית. הרבה מים זרמו בנחל השופט מאז התפרסם שירו של מרדכי תל-צור "צרות בחרוזים", ובכל זאת לא הרבה השתנה מאז. על ה"צרות" ושאר תלאותיו השבועיות של עורך השבועון הקיבוצי תוכלו לקרוא בשיר שמביא לנו צוות הארכיון. מדור חדש "לקראת שבת" מזמין אותנו להניח לזמן מה את העשייה, היצירה, התרבות ושאר ענייני דיומא ולהיכנס לאווירת שבת. דובי זמר שלנו חוזר בפינה חדשה "פרשות השבועיים" ונותן את פרשנותו העכשווית והמקומית לפרשת השבוע. פינת "אחרי הכל שיר" מיועדת לאכלס את השירים המיוחדים שלכם, הקוראים. אלו ביניכם האוהבים וכותבים שירה מוזמנים לשלוח לנו את פרי עתכם לפרסום בפינה זו. לבסוף, נביא לכם בכל גיליון ציטוט מעורר השראה בפינת "סוף פסוק".

לוח מודעות חדש ירכז עבורנו את שלל העדכונים והברכות ואת העיתון נחתום כרגיל בשו"ת המוכר והאהוב של דני נהב, הפעם עם פרלה הווכמן.

לסיום, אני רוצה להודות לקודמתי בתפקיד, נעה אלבוחר, על התמיכה והליווי בעריכת גיליון זה. נעה, שערכה את העיתון בשנתיים האחרונות, הצעידה את "בשער" למקום חדש וטוב וצבעה אותו בצבעים המיוחדים שלה.

שבת שלום וקריאה מהנה.

שלכם,

אילת ראטס

4 | העסק של כולנו - ראיון עם דגנית אבנס

/ אילת ראטס

6 | הפינה לשיתוף הציבור - מתיחת פנים בבוטיק האמבטיה

/ אילת ראטס

8 | מדף הספרים - פרידה מעמוס עוז

/ טליה כלב ויעל כרמי

10 | יצירה מקומית - ראיון עם ריימונד אליס

/ אילת ראטס

12 | עדכונים מהנעשה בקיבוץ

עדכוני תרבות / איריס רפאלי

מבזקי חקלאות / אילת ראטס

עדכונים מהספרייה / יעל כרמי

14 | תרבות ופנאי

במו ידינו / אילת ראטס

פינת התובנה / בועז בש מרץ

בדיחת השבוע / ספי מנור פלג

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

16 | היה היה - חילופי תפקידים ב"בשער"

/ צוות הארכיון

18 | לקראת שבת

פרשת השבוע / דובי זמר

אחרי הכל שיר

סוף פסוק

19 | לוח מודעות

20 | שו"ת - פרלה הוכמן

/ דני נהב

לוח זיכרון | ינואר

2.1.2013 נאוה רביב

4.1.2003 שולמית תלצור

6.1.2007 יורם מירון

8.1.1983 מרדכי תלצור

8.1.2001 רות הורן

13.1.1988 שמעון אופנהיימר

15.1.1997 משה שני

15.1.2005 עמוס (קוני) ניקולאי

15.1.2008 גלעד גרוס

17.1.1993 יעקב מיכאלי

18.1.1971 משה (מני) רפאלי

20.1.2002 אדוה נגרי

22.1.1991 רענן זחיר

23.1.2001 חנן מתתיהו

23.1.2017 וולטר פלדמן

30.1.1976 דוד פרוינד

30.1.2010 רות מירון

30.1.2018 תמר לפידות

31.1.1996 יהודית בנארי

31.1.1997 מאיר נהב

31.1.1999 פיה אלאור

ראיון עם דגנית אבנס

במדור זה נכיר מקרוב את בעלי העסקים הקטנים בקיבוצנו. הם מספקים לנו שירות או מוצר ממש קרוב לבית, מעשירים את חיינו ותורמים למרקם החיים והעשייה המקומיים. זה לא סוד כי על-מנת לפרוח זקוקים העסקים הקטנים, בכל מקום, לתמיכת הקהילה. קהילה תומכת יכולה לחזק ולבסס את פעילותם, לעודד את צמיחתם ופתיחתם של עסקים חדשים בקיבוץ, ומכאן כולנו נצא מרווחים. לכבוד השקת המדור החדש ראינתי את דגנית אבנס, רכזת תחום העסקים הקטנים בקיבוץ מזה כשלושה חודשים. בתור עצמאית לשעבר ויזמית בהווה יכולתי להרגיש כבר מכניסתה לתפקיד את רוחות השינוי מנשבות. יצאתי לבדוק לאן בדיוק / אילת ראטס

ספרי לנו על עצמך ועל הניסיון התעסוקתי שלך.

אני בת 56, נולדתי כאן בהזורע, נשואה לבריאל ויש לנו שלושה ילדים (וגם כלבה וחתול). יש לי תואר ראשון במנהל עסקים ותואר שני ביעוץ ופיתוח ארגוני ואני מאמנת אישית מוסמכת מבית "יזמות". בשמונה השנים האחרונות שימשתי כמנהלת קהילה בקיבוצים גדולים, כולל הזורע. לפני כן, במשך כעשור הייתי מנהלת חשבונות ראשית כאן ובמקומות אחרים. במהלך השנים הללו לקחתי חלק במישור הארגוני, הקהילתי והעסקי של אותם קיבוצים בהם עבדתי. כיום אני בעלת עסק ששמו "פשטות" ליעוץ ארגוני, אימון אישי, וליווי עסקי. כמו כן אני מתנדבת בעמותת "יזמות עתיד" ללווי נשים מהפריפריה המעוניינות לפתוח עסק קטן.

מדוע שנית את שם התפקיד מ"רכזת יזמויות" ל"רכזת תחום העסקים הקטנים"?

כי ההגדרה יזם היא רזה מידי ובדרך כלל באה לתאר את השלב הראשוני בהקמת עסק - שלב החלום, הרעיון. כי להיות בעל עסק זה עניין מחייב שמכיל בתוכו את כל קשת המטלות והאחריות שנלוות לשם הזה, ובד"כ נופלות על יחיד/ה שמחזיק/ה בעסק. כך שלמעשה "בעל עסק" הוא "יזם" שעוסק בלהגשים את חלומו ודואג יום יום לטפח, לפתח, לשמר, לשווק ולנהל את העסק שלו. בהחלט עבודה קשה שראוי לה שם מתאים. אמנם ייתכן ובמקרים מסוימים שני המונחים זהים, אך צירוף המילים "בעל עסק" מתאר בצורה שלמה יותר את כובד האחריות והמשימות הרבות שבאות איתה.

מדוע בחרת בתפקיד?

יש לי ניסיון משני "צידי המתרס" של עסקים קטנים

בקיבוץ, כך שהנושא קרוב ללבי ואני מאמינה שאני יכולה לתרום מהידע הרב והניסיון שצברתי. עבורי התפקיד הוא להיות גשר בין בעלי העסקים והאתגרים העומדים בפניהם ככאלה בקיבוץ, לבין הקיבוץ שמתמודד עם מידת מעורבותו ומידת הפיקוח שלו בקשר לאותם עסקים.

מיהם בעלי העסקים הקטנים בקיבוץ - מה הם המאפיינים שלהם?

בקיבוץ בערך ששים בעלי עסקים קטנים, מכל שכבות הציבור ובמגוון תחומים. חלקם עוסקים בכך כמקור פרנסה ראשי ואצל חלקם העסק משני לעבודה אחרת או לפנסיה. אין מאפיינים ייחודיים. לדעתי, המצב דומה למה שאפשר למצוא בשוק החופשי - אמנים, בית קפה, מטפלים שונים, עיצוב, תנועה, מוסיקה ועוד ועוד. גם הלקוחות של אותם עסקים הם מגוונים.

מהם אותם אתגרים משותפים שהזכרת שעומדים בפני בעלי העסקים הקטנים בקיבוץ והקיבוץ עצמו?

יש הרבה... למשל שמירה על חוקי המדינה (רמ"י, רישוי עסקים, ניהול ספרים), הגנה מפני תביעות אפשריות הדורשות ביטוחים למיניהם, שמירה על נהלים פנימיים ועוד. אך האתגר הגדול ביותר הוא איך לשמור על כל אלו ועדיין לאפשר לבעלי העסקים להתפרנס בכבוד, להיות גאים בפרנסתם ולהוות נדבך בעל ערך במגוון העסקים בקיבוץ. אני רואה חשיבות גדולה בשינוי השיח בין הקיבוץ לבין בעלי העסקים. במקום לראות בבעלי העסקים כאן נטל או סיכון לקיבוץ, הגיעה העת לראות בהם אנשים שבחרו להתפרנס כעצמאיים, שרוצים להצליח ולהיות גאים בכך, כמו בכל קריירה או עבודה אחרת. בדומה לעובדי החוץ בעבר הקיבוצי הרחוק, כיום על בעלי העסקים בקיבוץ

"אני רואה חשיבות גדולה בשינוי השיח בין הקיבוץ לבין בעלי העסקים. במקום לראות בבעלי העסקים כאן נטל או סיכון לקיבוץ, הגיעה העת לראות בהם אנשים שבחרו להתפרנס כעצמאיים, שרוצים להצליח ולהיות גאים בכך, כמו בכל קריירה או עבודה אחרת."

דגנית אבנס. הלב הפועם של קהילת העסקים בקיבוץ

לאורי חץ ו"נפש חופשית" שמסייעים פיסית בהקמה ובהתאמת המקום לצרכים שלנו ועושים זאת בהתנדבות. יש לציין שלצורך ההקמה אנחנו זקוקים לתרומה של כורסאות וציוד לפינת הקפה שתוקם ב"אפרוח" (למשל כוסות), נשמח שתפנו אלינו אם יש לכם ציוד מתאים לתרום לנו.

מהו "מועדון בעלי העסקים" שהזכרת ?

מועדון בעלי העסקים יהיה פורום שיפגיש בין בעלי העסקים הקטנים פעם בחודש ויעסוק בכל אותם נושאים הנוגעים לניהול עסק קטן כמו גם מתן עזרה לבעלי עסקים קטנים בקיבוץ בהתמודדות עם קשיים שעולים. המועדון ייפגש באפרוח-המדגרה.

איך הקהילה יכולה לתמוך בבעלי העסקים בקיבוץ?

יש כאן הרבה בעלי עסקים שניתן להשתמש בשירותים או במוצרים שלהם בקהילה וזה לא קורה מספיק. זה יגיע בעיקר כשנצליח לשנות את השיח ואנשים יבינו שבעלי העסקים לא כאן בשביל "לקחת" וההצלחה של בעלי העסקים היא ההצלחה של כולם, כי בסופו של דבר כשבעל עסק מגשים את עצמו ומתפרנס בכבוד זה כמובן מקרין חזרה על הקהילה גם במסים ותשלומים אחרים שחוזרים אליה וגם באווירה ובמוטיבציה של אותו אדם לתרום לקהילה.

תודה רבה לדגנית על הראיון ובעיקר על היוזמות והרוח החדשה שהיא מכניסה לעולם העסקים הקטנים בקיבוץ.

לפסל את דרכם אל לב הקונצנזוס. איך עושים את זה? באמצעות הסדרה ושיפור היחסים בין בעלי העסקים למוסדות הקיבוץ ולקהילה. על ידי יצירת קהילה של בעלי עסקים תוך שיתוף פעולה בינם לבין הקיבוץ. בעזרת פיתוח מנהיגות מקומית אשר תהיה שותפה בתהליכי ההסדרה והפיתוח.

מהם היעדים שהגדרת לעצמך כשנכנסת לתפקיד ואיך ניתן לממש אותם?

היעדים הם גיבוש חזון מוסכם לתחום העסקים הקטנים בקיבוץ, עדכון תקנון יזמויות, הנחיה והדרכת חברים בתהליכי הקמת עסק עצמאי, סיוע ככל האפשר בטיפול בבעיות שונות, הקמת "אפרוח - המדגרה לבעלי עסקים בקיבוץ", הקמת "מועדון בעלי עסקים" והקמת צוות שימש כהנהלת תחום העסקים הקטנים בקיבוץ. צוות הניהול יהווה גוף יזם, מנחה וממליץ אשר יעסוק בין היתר בנושאים של היגוי תכנית עבודה בתחום העסקים העצמאיים בקיבוץ, מיצוב ("מיתוג") תחום העסקים העצמאיים, הגשת תכנית פעילות שנתית וגם קידום, שיפור וגיוס כספים.

ספרי עוד על "אפרוח" על מה מדובר והיכן יקום?

בשמו המלא "אפרוח - המדגרה לבעלי העסקים בקיבוץ" יוקם במבנה גן אפרוח לשעבר, הממוקם בלב אזור בתי הילדים. בימים אלו המבנה הולך ומוכשר לשמש כחלל עבודה משותף לבעלי עסקים קטנים בהזורע ("Hub"). יהיו בו עמדות עבודה, חדרי פגישות אישיות, חדר ישיבות עם אפשרות הקרנה, פינת קפה, מכונת צילום וכד'. במקום יתקיימו מפגשים, סדנאות והרצאות בנושאים הנוגעים לניהול עסק, שיווק ועוד. בעצם הכוונה היא לייצר סביבת עבודה משותפת המעודדת שיתופי פעולה, הזדמנות להכשרה ולמפגשים פורמאליים ובלתי פורמאליים. "אפרוח" ימשש מרכז שהוא בית לבעלי העסקים בהזורע, כזה שיאפשר תחושת שייכות וסביבו תיווצר קהילה תומכת. מעין מדגרה המאפשרת גדילה וצמיחה לבעלי העסקים כאן, במקום תומך ובמחירים עממיים. למעשה הרעיון של מדגרה בא לענות על צורך של בעלי עסקים בהזורע להיות בחברת אנשים דומים להם (בדידותו של בעל עסק...), צורך במקום עבודה לקום אליו בבוקר, להעשיר את הידע, להיות חלק מקבוצת עמיתים במקום נעים ונגיש מבחינת הזמינות והמחיר לשימושים שונים. בהזדמנות זו אני רוצה להודות לקורן, מנהל הקהילה, שהשאיל לנו את בית אפרוח לשם מטרה זו, על תקציב ההתאמה שהוקצב למקום, ועל האפשרות להשתמש במבנה מבלי לשלם שכר דירה לקיבוץ. מכאן והלאה, בשוטף, נפעל ללא תקציב מהקהילה. ותודה גדולה גם

מתיחת פנים ל"יד שניה" (בוטיק האמבטיה) - כתבת המשך.

בגיליון הקודם של "בשער" תומר גרוס תאר בפנינו את יוזמת השיפוץ המתוכנן להתבצע במתחם ה"יד שניה" שמתחת לחדר האוכל, בהובלתן של הדר פרייס-חנקין, נועה ויניק (גרוס) ומיטב לפיד (אופק) ובשיתוף הפעולה של אילנה עינב. לרגל השיפוצים במקום לבשנו בגדי עבודה ויצאנו לראיין את הבנות בשטח (וגם קצת לעזור בעבודות). פגשנו שם חברים רבים מגיל שלוש ועד שבעים, עובדים במרץ, בשיתוף פעולה ובאווירה טובה / אילת ראטס

שגם יעזרו לנו להתקין אותה, וזה יאפשר תחלופת אוויר טובה יותר במקום. יש לציין שכבר עכשיו מרגישים את ההבדל והרבה יותר נעים לנשום בפנים.

כיצד המקום מתוכנן להראות בסיום השיפוץ?

מבחינת חלוקת החללים, אזור המבואה שכולל מטבחון יהפוך למעין פינת קפה. זו הזדמנות טובה לספר שאנחנו מחפשות ספה ושולחן קפה שיתאימו לשם. בחלל הבא, שהוא המסדרון הראשי, יהיה הבוטיק. הכוונה שלנו היא שהבגדים שמגיעים לכאן יעברו מיון כך שחלק יישארו וחלק יעברו לתרומה. אנחנו רואות חשיבות גדולה בכך שהחפצים שנמצאים במקום יהיו בהכרח בעלי ערך פוטנציאלי עבור מישהו אחר. בחלק הזה מתוכננת גם פינת מדידה בה ניתן יהיה לנסות את הבגדים, ממש כמו בחנות. החלק הבא הוא חלל כלי הבית והסדנאות. התכנון לאזור הזה הוא שולחן מרכזי גדול לטובת הסדנאות שמתוכננות להתקיים במקום (פירוט בהמשך), כאשר מסביב יהיו מדפים, שנבנה ונתקין, ועליהם יונחו חפצים לשימוש חוזר שכל אחד יוכל להביא או לקחת. בנוסף, אנחנו מתכננות להעמיד לאורך אחד הקירות עמדות עבודה ואחסון של ציוד לסדנאות. החדר האחרון יהיה המחסן.

האם אתן מתכננות לשנות גם את אופן הצגת הפריטים?

כן. אנחנו שואפות שהמקום יהיה קודם כל יפה, נעים ומזמין. אנחנו משקיעות בעיצוב ורוצות לתת למי שנכנס <<<

התחלתן לפני כשבועיים לשפץ את "בוטיק האמבטיה". ספרו מה כלל השיפוץ ומה העבודה שעוד נותרה לעשות במקום?

עד כה נעשתה עבודה רבה ובהחלט רואים התקדמות, אבל לא מעט עבודה עוד לפנינו. בשבועיים האחרונים התרכזנו בעיקר בפינוי החללים מכל מה שהיה בהם, סיוד וצביעה של הקירות. יש לציין שהטיפול בקירות בפני עצמו מצריך עבודה רבה, כיוון שמדובר בקירות ישנים ומתקלפים שהיה צריך לטייח מחדש. לפני כמה שנים התפוצץ צינור מים בתוך אחד הקירות וגרם להתפוררות שלהם, והיינו צריכים לטפל בזה. בנוסף, צבענו ריהוט קיים כגון ארונות ומתלים על מנת שיקבלו מראה חדש ורענן. השלב הבא הוא שלב הנגרות וסידור מחדש של המרחב, בעזרת ציוד קיים או כזה שנשיג או נבנה. לשלב הזה נזדקק לעזרה של אנשים עם כישורי נגרות - מוזמנים לפנות אלינו.

כיצד ניתן להתמודד עם בעיות כגון רטיבות בקירות? האם נתקלתם בבעיות גדולות אחרות?

אין בעיה של רטיבות בקירות, כפי שאמרנו היה פיצוץ חד פעמי שיצר רטיבות וטיפלנו בזה. בעיה אחרת שקיימת היא חוסר האוויר במקום. אנחנו מתכננים לטפל בזה בשתי דרכים: קודם כל להתקין סורגים בחלונות כך שניתן יהיה להשאיר את החלונות פתוחים כל הזמן. בנוסף, קיבלנו תרומה של מערכת אוורור מהמשפחה של מיטב,

אנחנו מזמינות את מי שרוצה לקחת חלק בסדנאות לפנות אלינו.

ספרו לנו על כישורי ה-DIY שלכן, היכן השגתם אותם ומהי המוטיבציה שלכן בתחביבים הללו?

שלושתנו עוסקות בזה כתחביב (לפחות בינתיים). המוטיבציה היא חיבור עמוק לנושא הקיימות והאהבה לעשיית דברים בעצמנו. לכל אחת יש את ה"התמחויות" שלה - מיטב עוסקת בעיקר בתחומי הנגרות והגינון, נועה תופרת ואני מחדשת רהיטים. הפרויקט של חידוש בוטיק האמבטיה מהנה מאד מבחינתנו, גם כיוון שאנחנו לא "מומחיות" בשיפוץ מבנים ומרגישות שאנחנו לומדות הרבה תוך כדי תנועה, בעזרת ניסוי וטעיה ובעיקר באמצעות אנשים טובים שעוזרים לנו לאורך הדרך.

בהזדמנות הזו אנחנו רוצות להגיד תודה גדולה לכל מי שעזר לנו עד עכשיו - בראש וראשונה לאילנה עינב שנותנת לנו יד חופשית לכל דבר וכמובן עוזרת לנו בעשייה בשקט ובצניעות. תודה גם לקורן, מנהל הקהילה, על הגושפנקה לצאת לדרך והתמיכה התקציבית בחומרי העבודה. לרוני מוריס שעזר לנו לסחוב ולנייד משטחים מפלסטופיל. לרונית רמזי מהבניין שנענו לפתוח לנו את המחסן בשבת כדי לקחת מלט שהיה חסר לנו. תודה למשפחה של מיטב: לאח אחד שלה שמגיע ועוזר לנו לעשות את עבודתנו מקצועית ולאח אחר ולאשתו שתורמים את מערכת האוורור. לאיריס רפאלי שמהווה גב ותמיכה לאורך כל הדרך. ותודה גם להרבה מאוד אנשים טובים שנענים להזמנה שלנו ובאים לעזור ולתת יד - זה כייף ומחמם את הלב.

כמו שאמרנו בהתחלה, התהליך עוד בראשיתו ועבודה רבה עוד לפנינו. נשמח מאד לכל עזרה שהיא גם בהמשך - אם בעזרה פיזית, אם בתרומת ציוד, בייעוץ מקצועי ואפילו בתמיכה מורלית.

תודה גם מאתנו להדר, נעה ומיטב על הדברים ובעיקר על העבודה הקשה לטובת כולנו. ישר כח!

* צילומים: הדר פרייס-חנקין

פנימה תחושה של סקרנות להסתכל ולגעת, וגם לחשוב אחרת על חפצים שקודם תפסנו אותם בהקשר הרגיל שלהם ופתאום ניתן לחשוב על שימושים נוספים שיכולים להיות להם. בכל מקרה, הכוונה היא שעם הזמן, הסדנאות שיתקיימו, העשייה והתחלופה במקום תיווצר דינמיות מבחינת העיצוב של המקום.

האם הבוטיק ימשיך לפעול במתכונת דומה?

לשמחתנו הגדולה, אילנה, שבמשך שנים רבות שומרת ומתחזקת את המקום ומזה זמן מה גם משדרגת פינות רבות באזור חדר האוכל, שמחה להמשיך ולתחזק את המקום. זו זכות גדולה שיש לנו את אילנה, ובלעדיה בוודאי היה לנו קשה לממש את הרעיונות שלנו. זו הזדמנות טובה להגיד לה תודה גדולה מכל הלב.

מבחינת מתכונת הפעילות, הכוונה היא שיהיו שעות פתיחה מסודרות וידועות לציבור - גם שעות פתיחת היד השנייה וגם שעות פעילות הסדנאות.

ספרו על הסדנאות שמתוכננות להתקיים במקום (כפי שפורסם בגיליון הקודם)?

המקום מיועד להיות מרחב שנותן השראה לשימוש חוזר או אחר בחפצים קיימים. מסיבה זו הוא ימשיך לתפקד כ"יד שנייה" משודרג - אסתטי, נעים ומזמין. מעבר לכך, אנחנו רוצות שהחלל המרכזי ישמש גם כחלל סדנאות רפאלי, שאנחנו עוזרות לממש. זה יהיה מקום שמלמדים בו טכניקות ומיומנויות במגוון רחב של תחומים כגון מלאכה, נגרות, תפירה, חידוש רהיטים ועוד. כל אלו, במהות שלהם, הם עבודות שאפשר לעשות בעצמנו. למוצר שהכנו בעצמנו יהיה ערך גדול בהרבה עבורנו, לעומת מוצר קנוי, ולא נמהר להחליף אותו.

מתכונת העבודה בסדנאות עדיין בתהליך "התבשלות" ואנחנו עוד לא יודעות להגיד במדויק איך זה ייראה. אנחנו מקוות שאנשים רבים ירצו לקחת בזה חלק - אם בהנחיית סדנאות ואם בהשתתפות בהן. ככל הנראה נגבה דמי השתתפות סמליים לכיסוי ההוצאות עבור החומרים.

פרידה מעמוס עוז / טליה כלב

הבשורה העצובה על מותו של עמוס עוז הרגישה לי כאבדן של ידיד. שהרי סופר טוב הוא כידיד לנפש ועמוס עוז היה לי כזה מאז "סיפור על אהבה וחושך" שלו. ספר רחב יריעה זה, בו הוא מביא את סיפורו האישי והמשפחתי, שזור בספורה של המדינה ובסיפור של כולנו. את ספריו המוקדמים התקשיתי לקרוא. אולי אני גדלתי, אולי הוא גדל, וודאי שני הדברים נכונים גם יחד. עובדה היא כי משלב מסוים, כמו שפה שהייתה סתומה לי ולפתע מבוארת, קראתי כל ספר שלו שיצא. המילים לו כפנינים, רהוט גם בכתב וגם בדיבור. כששתמשים במילים באופן הנכון ובמקום המדויק שלהן, הן מקבלות עוצמה וכוח ומעניקות לקורא חוויה של עונג אסתטי כמנגינה.

כאדם כותב אני זוכרת שני דברים שאמר בראיון על חיי הכתיבה שלו: אחד - העובדה שכתב על מחשב שאינו מחובר לאינטרנט כך שאין לו מוצא מן המסך שמולו, אלא אל המילים ממוחו הקודח, דהיינו, מסירות מוחלטת ללא הסחות דעת. והשני - שהוא כותב מספר שורות בבוקר ומוחק את אותן השורות, לא פעם, כשמביט בהן שוב אחר הצהריים. כתיבה היא סזיפית. מאידך, העיד שהכתיבה עבורו היא כאוויר לנשימה. מבין ספריו בחרתי להביא בפניכם את ספרו "בין חברים" אשר בו חוזר עמוס עוז אל המקום ואל הזמן בהם צמחה יצירתו: אל הקיבוץ של סוף שנות החמישים.

כתיבתו צנועה, מצומצמת ומדויקת ומצליחה להעביר במעט כל כך הרבה. ספרו זה, בדומה לספר שקדם לו "תמונות מחיי הכפר", שנמנה בין הספרים הטובים ביותר לשנת 2011

שבחר עיתון ה"ניו-יורק טיימס", מורכב ממספר סיפורים קצרים המתרחשים כולם באותו מקום. בכל סיפור מאיר זרקור על דמות אחרת, כאשר ברקע מופיעות הדמויות אותן כבר הכרנו בסיפורים הקודמים, ובאופן זה נשזרת התמונה הכוללת.

שמונת הסיפורים שבקובץ מתרחשים בקיבוץ הדמויני יקתה ומשרטטים בעדינות דמויות של נשים וגברים על

חלומותיהם האינטימיים, מכאוביהם, תשוקתם וקוצר ידם בצלו של אחד החלומות הקולקטיביים הגדולים בתולדות המאה העשרים, לעברו מביט עוז ממרום בגרותו בהשלמה, אורך רוח ופיקחון. עם זאת, עוז אינו חוסך בביקורת אשר מבצבצת מתוך הנימה הסלחנית בה הוא כותב.

בדיאלוגים פשוטים וקצרים מצליח עמוס עוז להעביר לנו תפאורה והלך רוח. ספרו זה על חברי הקיבוץ הדמויני יקתה הינו דוגמא מופלאה לאופן בו הוא מבטא אוניברסליות באמצעות הפרובינציאליות. עולם ומלואו של נפש האדם.

מן הספר:

"בשובה אל חדרה מזגה אסנת לעצמה כוס מים קרים עם תמצית לימון וחלצה את סנדליה. יחפה עמדה ליד החלון הפתוח ואמרה

בליבה שרוב בני האדם זקוקים כנראה ליותר חום וחיבה מכפי שהאחרים מסוגלים לתת וכי את הגירעון הזה שבין ביקוש להיצע אף אחת מוועדות הקיבוץ לעולם לא תצליח לכסות."

נוח על משכבך בשלום ותודה על המילים - אבני הדרך שלך, שהותרת לנו.

"משלב מסוים, כמו שפה שהייתה סתומה לי ולפתע מבוארת, קראתי כל ספר שלו שיצא. המילים לו כפנינים, רהוט גם בכתב וגם בדיבור. כששתמשים במילים באופן הנכון ובמקום המדויק שלהן, הן מקבלות עוצמה וכוח ומעניקות לקורא חוויה של עונג אסתטי כמנגינה."

מדף ספרי עמוס עוז בבית של יעל ועודד

ניגשתי. 'בוקר טוב, עמוס עוז', אמרתי לו, סטודנטית צעירה מאד ורזה מאד, רועדת מקור והתרגשות. והוא הרים אלי את עיניו התכולות, היפות והחזיר בבוקר

טוב חם ואבהי. 'אתה מלמד כאן היום?' שאלתי והוא השיב שבא לבקר את בתו, שאל מה אני לומדת ואיחל לי בהצלחה. הלכתי משם מרחפת על ענן.

בספרייה בחדר העבודה שלי, יש מדף שלם עם ספריו. מדי פעם, אני שולפת ספר, פותחת אקראית בעמוד כלשהו, מתחילה לקרוא ולא תמיד יכולה להפסיק.

'אני אדם שקם בבוקר, שותה כוס קפה ומתחיל להיכנס לעורם של אנשים אחרים.' (עמוס עוז)

כשעברתי לכאן, לקיבוץ, מן העיר לפני כחמש שנים, קראתי שוב את הספר 'בין חברים'. ספר קטן, הכולל 8 סיפורים המשתלבים זה בזה, ומתרחשים בקיבוץ הבדיוני יקתה, ומילותיו הראשונות הן "והיה אצלנו בקיבוץ". ביד אמן, בלב אוהב שירטט עוז דמויות מכמירות לב, שהקיבוץ הוא ששונן וגם יגונן ויצר פנינה אנושית וספרותית שהדמויות, הדיוקן, הרעיון והתקופה נשזרים יחד לעולם אחד שלם ומלא יופי וכאב.

בתחנת הרכבת בתל אביב נפגשתי עם תמר חברתי, ויחד, נסענו לעבור על פני ארונו של הסופר שכל כך אהבנו. שני האולמות של צוותא עלו על גדותיהם. פוליטיקאים, שחקנים, זמרים, הורים וילדים, אנשים מכל הארץ שבאו לחלוק כבוד אחרון לסופר האהוב. אהבה חוצה גבולות וגילאים. 'קיימנו את ההבטחה' אמרנו תמר ואני זו לזו, הבטחה בת 40.

'ממה תפוח עשוי? מים, אדמה, שמש, עץ, תפוחים וקצת זבל אבל הוא לא דומה לאף אחד מהם. הוא עשוי מהם אבל הוא לא דומה להם. ככה זה סיפור, הוא בוודאי עשוי מסך הכל של פגישות, התנסויות והקשבות' (מתוך 'ממה עשוי התפוח')

עמוס עוז היקר, החכם, איש המילה העברית, היפה, הישראלי כל כך, איננו. אבידה גדולה לעולם הספרות. יהי זיכרו ברוך.

'כשעמוס עוז ימות, נלך ללוויה שלו.'

היינו בנות 14, תמר ואני. נפגשנו בתיכון חדרה וידענו שזהו. זו אהבת אמת. חדרה, עירי, הייתה אז קטנה והמרחק מביתי ברחוב הגיבורים, לביתה של תמר בשכונת ברנדייס הפך לשביל החברות שלנו. ליוויתי אותה לביתה, וכשהגענו, הסתובבנו והיא ליוותה אותי חזרה וכך חוזר חלילה. וכשהיה כבר מאוחר וצריך היה להיפרד, דיברנו שעות בטלפון החוגה שהיה מונח על מדף במסדרון. 'זה עולה הון!' היה אבא שלי תולש את מעט השערות שנותרו לו 'כמה אפשר לדבר בטלפון?' אפשר. וכך, ישבנו פעם על המיטה בחדר נעוריי, ופעם בחדרה של תמר, וקראנו יחד משפטים מתוך 'הר העצה הרעה' מאת עמוס עוז והבטחנו לעצמנו מרוב אהבה וכבוד לסופר הזה, שפעם, בבוא היום, נלך אחרי ארונו.

ביום שישי אחר הצהריים, רגע לפני כניסת השבת כשהודיעו על מותו, ישבתי ובכיתי. בכיתי עליו כמו על איש משפחה אהוב. הוא ליווה את שנות נעוריי בכתיבתו, את חיי הבוגרים. כשהייתי נערה וקראתי לראשונה את 'מיכאל שלי' רציתי לכתוב כמוהו.

'אני כותבת מפני שאנשים שאהבתי

כבר מתו. אני כותבת מפני שבהיות ילדה היה בי הרבה כוח לאהוב ועכשיו כוחי לאהוב הולך למות. אני לא רוצה למות' (מתוך 'מיכאל שלי') אף אחד לא כתב כמוהו. קראתי את רוב ספריו, ואני מצטטת מתוכם בסדנאות שלי. אין הרצאה או סדנה בה אני לא מקרינה שקף ובו אחד המשפטים היפים ביותר שנאמרו על מלאכת הכתיבה ונאמר על ידו:

'כדי שתיווצר ההנעה לכתיבה, יש צורך בשלושה דברים: פצע, מרפסת וסבתא.'

ומרגע שהקהל קורא את המשפט הזה, נשלפים הטלפונים הניידים וכולם מצלמים. פצע - החיים שעברנו, חלומות שלא הגשמו, משברים, אבל אכזבות ואובדנים. סבתא - סיפורי המשפחה, חוויות אישיות, טעמים ריחות וגעגוע. מרפסת - הפרספקטיבה, נקודת המבט כמו מרפסת המאפשרת לכתוב על אירועים אותם עברנו.

פעם, ביום גשם, לפני מאות שנים, כשהייתי סטודנטית בפקולטה לתורת הספרות באוניברסיטת תל אביב, ראיתי אותו יושב תחת שמשייה נוטפת מים בקפיטריה של בניין גילמן. לגשת, לא לגשת, התחבטתי עם עצמי ולבסוף

"'בוקר טוב, עמוס עוז', אמרתי לו, סטודנטית צעירה מאד ורזה מאד, רועדת מקור והתרגשות. והוא הרים אלי את עיניו התכולות, היפות והחזיר בבוקר טוב חם ואבהי. 'אתה מלמד כאן היום?' שאלתי והוא השיב שבא לבקר את בתו, שאל מה אני לומדת ואיחל לי בהצלחה. הלכתי משם מרחפת על ענן.."

את מדור יצירה מקומית, במתכונתו החדשה, נפתח עם ריימונד אליס. ריימונד מצייר במגוון טכניקות וסגנונות וחלק קטן מפרי יצירתו הוצג בשנה האחרונה במדור "תרבות ופנאי" בעיתון זה. רבים מציוריו מתבלטים בצבעוניות מרהיבה, שופעים דמיון וקצב ומעלים אסוציאציה מיידית לפיקאסו בתקופות הקוביזם והסוריאליזם ולסגנון הציור הנאיבי. למרות משך העיסוק הקצר יחסית בתחום הציור, מעיין יצירתו שופע ועשרות מציוריו מעטרים את קירות ביתו ובתי חבריו וקרוביו בארץ ומחוצה לה. בהמשך החודש תוצג בספריית מת"ן תערוכה מיצירותיו. לרגל התערוכה מובא כאן ראיון עם ריימונד וטעימה מציוריו היפהפיים / אילת ראטס

ספר לנו קצת על עצמך

נולדתי בשנת 1949 בקימברלי שבמדבר הקרו (karoo) בדרום אפריקה ושם גדלתי. עליתי לארץ בשנת 1985. יש לי שלושה ילדים ושלושה נכדים חמודים. אני גרוש כבר הרבה שנים. יצאתי לפנסיה בשנת 2016 אבל אני עדיין עובד במשרה חלקית. למדתי לכלכלה ומנהל עסקים בדרום אפריקה ועבדתי בתפקידים שונים ביניהם מנהל כספים, כלכלן וחשב של חברות, מרצה ומורה לאנגלית ועוד. כמו כן אני עוסק בהתנדבות כבר הרבה שנים בתחומים מגוונים, כרגע מתנדב בעזרה לניצולי שואה. כיום אני עובד בקיבוץ כמנהל כספים וחשבונות של "וילפריד ישראל בע"מ חל"צ" (חברה האחראית בין היתר על הפעילות במוזיאון) ועבודה זו מתקשרת לתחביב האמנות שלי.

מתי התחלת לצייר?

התחלתי לפני כשנה וחצי לצייר עם עיפרון. בשלבים הראשונים חיפשתי מידע באינטרנט לגבי טכניקות ציור בעיפרון וצבעי אקריליק. בהמשך החלטתי להעמיק את לימודי הציור אצל המורה מרים ביטמן בגילאור וכיום אני לומד בסטודיו לציור בתל-אביב.

מה הוביל אותך לציור?

לפני כשנה וחצי ישבתי בסלון ביתי והרהרתי באפשרות של תחביב נוסף. מולי היו מונחים כמה פירות וביניהם תפוחים. אני לא יודע למה אבל לקחתי תפוח אחד, דף ועיפרון וציירתי את התפוח. זה היה הציור הראשון שלי.

כל-כך הופתעתי מהתוצאה ששלחתי לבתי מיה שהיא אמנית מקצועית בתחום ההיי-טק (UX/UI Designer). מיה אמרה לי שאני צריך להמשיך בכיוון הזה, של הציור. מפתיע לגלות בגיל הפנסיה שאני יכול לצייר.

באילו טכניקות אתה משתמש ואיך היית מגדיר את סגנון הציור שלך?

אני משתמש בעיפרון, צבעי אקריליק וצבעי מים. אני לא יכול להגדיר סגנון ציור במדויק כיוון שאני עדיין בודק ומחפש, הרי התחלתי לצייר רק לפני שנה וחצי...אולי נכון יהיה להגיד על חלק מהציורים שהם בסגנון סמי-אבסטרקט.

מיהם הציירים האהובים עליך ועד כמה אתה מושפע מהעבודות שלהם?

אני מושפע מהרבה ציירים בעבר ובהווה. בעיקר ציירים יוצאי דופן, כאלו שחרגו מהמקובל דוגמת פיקאסו.

איפה אתה מצייר?

אני מצייר בבית על שולחן פינת האוכל ופעם בחודש בסטודיו בתל אביב ברחוב גורדון - Tel Aviv Art Studio.

מי הם המורים שלך?

המורה שלי בסטודיו היא מיכל ברמן. לפני זמן מה ציירתי את דיוקנה של מיכל בעיפרון מתוך צילום. מיכל שמחה ואמרה שזה כבוד גדול בשבילה שסטודנט מצייר אותה [הדיוקן פורסם במדור תרבות ופנאי של עיתון זה ב-6/12/18. א.ר.] הציור ממוסגר ותלוי בסטודיו בתל-אביב.

The Dialog

ריימונד על רקע אחד מציוריו בביתו

להשתמש בצד היצירתי שלי.

האם יש לך שאיפות להתפתח עוד בתחום הציור ואם כן באיזה כיוון?

כשהילדים שלי היו קטנים הייתי מספר להם סיפורים מהדמיון, או מתחיל לספר והם היו חושבים על המשך הסיפור ומאד אהבו את זה. לפעמים אני חושב על האפשרות להוציא ספר ילדים עם ציורים, אולי בשיתוף פעולה עם הבת שלי האמנית.

יש לך תחביבים או עיסוקים נוספים?

חוץ מהציור אני רוכב על אופני שטח, מתרגל יוגה ולומד את מדע היקום. מעניין אותי במיוחד אם יש חיים מחוץ לגלקסיה שלנו. עיסוק חשוב אחר הוא כמובן בילוי עם הנכדים במרכז הארץ, איתם אני גם מצייר לפעמים, לפי בקשתם. בנוסף לכל אלו, יתכן שאחזור להרצות השנה לסטודנטים מבוגרים במכללה ואולי גם ללמד במסגרת תכנית של משרד החינוך לגמלאים. ■

*כל העבודות המוצגות בכתבה צוירו על-ידי ריימונד אליס בצבעי אקריליק על בד קנבס, למעט הדיוקן של פיקאסו שצויר בעיפרון על נייר.

מהו תהליך העבודה שלך ואיך אתה ניגש לציור חדש?

אני מתכנן בראש כמה רעיונות ומחבר אותם על הקנבס. בתחילה עם עיפרון ובהמשך אני חושב איך לחבר בין החלקים השונים עם צבעים מתאימים. זה קצת כמו אלתור ג'אז על קומפוזיציה מוזיקלית.

אני לא אוהב לצייר לפי תכנית ברורה וידועה מראש, אלא "לזרום" עם הדמיון והרעיונות שעולים ולראות לאן זה מתפתח ומה יוצא מזה אחר כך. זו הסיבה שאני מאד מתחבר לציירים כמו פיקאסו.

מהם מקורות ההשראה שלך?

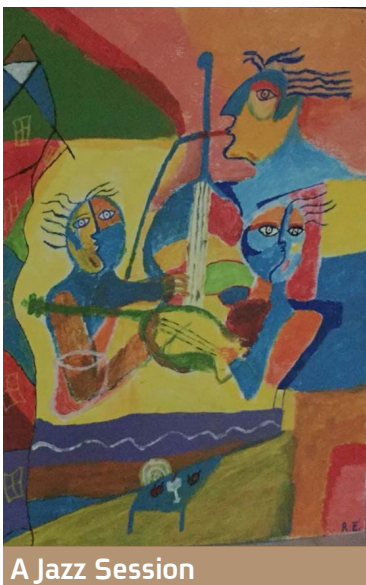
ההשראה מגיעה לרב מהדמיון, אבל גם מציירים דוגמת פיקאסו.

מהו הלך הרוח שלך בזמן הציור?

בזמן הציור אני נכנס לעומק הוויית היצירה וזו חוויה מרגיעה מאד. זה מזכיר לי את חוויית היוגה שאני מתרגל או כשאני לבד ביער עם הטבע וחיות בר וגם רכיבה על אופני הרים.

איך הציור משפיע על החיים שלך?

הציור משפיע מאד על החיים שלי ולמרות שזה רק אחד מהתחביבים שאני עוסק בהם, הציור נותן לי הזדמנות

A Jazz Session

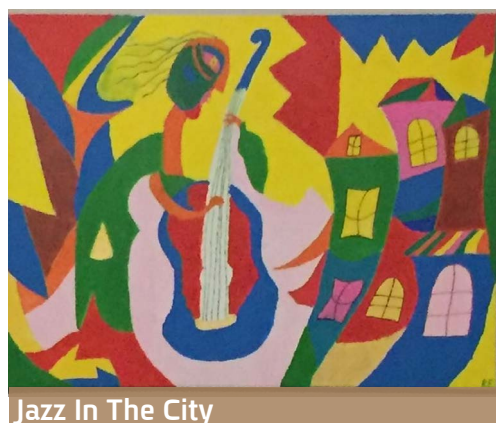
Birds In Spring

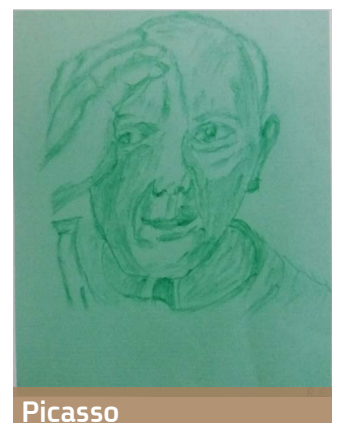
תהליך העבודה - ריימונד מצייר בסטודיו. צילמה המורה מיכל ברמן

African Scene

Jazz In The City

Picasso

עדכוני תרבות - שנה חדשה בתרבות / איריס רפאלי

השעות הקטנות של הלילה. לכולם - תודה ענקית על **ערב נהדר - מי ייתן וירבו כמותו.**

בימים אלו עובדים כמה צוותים במקביל על פרויקטים לחודשים הבאים. נשמח מאוד על כל אחד ואחת שירים את הכפפה ויצטרף אלינו לעשייה - כל אחד לפי מה שמתאים לו, ולמה שהוא מתחבר.

- ◆ אור תנועה וצליל - בסוף פברואר ("אורות בוואדי")
- ◆ חג קיבוץ - התאריך עדיין לא סגור (בתאריך המקורי מתוכננת הפקה גדולה של המועצה)
- ◆ פורים - כשהצעירים חוברים למבוגרים..... יש פורים פיצוץ!!!
- ◆ פסח - יש ניסיון לחידוש ושינוי (במובן החיובי) של הפורמט הידוע...

ובשבת הקרובה 12.1.2019 בשעה 18:00 במועדון לחבר נארח את מיכל זאבי וינטר בהרצאה: "לבחור לראות את הטוב" - מסע בין תובנות ומנגינה - כי לכולנו מגיעה חשיבה חיובית.

הרצאה מלאת רגש בליווי שירים, על הדרך לבחור ולראות את חצי הכוס המלאה ולהתמקד במה שבאמת חשוב. מיכל זאבי וינטר היא זמרת ויוצרת, יועצת חינוכית, בוגרת חינוך יצירתי, מדריכת הורים, מנחת כישורי חיים וחסידת החשיבה החיובית כדרך חיים - מאוד מומלץ!!!

שבת שלום
איריס

שנת 2019 הגיעה למחזורתינו, וקצת לפני כן... עוד הספקנו להתענג על ערב יוצא דופן לזכרה של זמרת מדהימה שהלכה לעולמה - אריתה פרנקלין. ערב בסגנון של פעם, באולם, סביב שולחנות עם שתיה כיבוד והמון חום אנושי. את הערב הגה **מורן ירון**, יחד עם **יוסי נאור** שהפיק את הערב. **ארז וולף** היה אמון על הניהול המוסיקלי, העיבודים ונגן על האורגן, יחד עם **דרור בקיש**, **ראול לבנה**, **ילון שחורי** ו**מורן ירון**. הזמרות המקסימות ששרו היו **יעלי שרון**, **תום ונווה שלו**, **תמר ריילינגר** (שמשתחררת עוד שבוע מהצבא), **עדיה** - במב"חית לפני גיוס, **אלון** (חברה של תלמי לבנה), ו**יעל** מתוכנית "נפש חופשית". המנחה האגדי היה **יותם שחורי** שקיבל צו התייצבות להגיע לערב מלימודיו בבאר שבע, **ראומה** שצילמה ועזרה בענייני הוידאו והסרט. הברמנים המהוללים והחייכניים - **שיר בקיש**, **הזארי**, **שלומי כהן** ו**גל אבנס** שחילקו את הבירות, והפונ'ץ המצוין שהכינו לנו במטבח - המון תודות. **דיוויד ריילינגר** ניהל את צד הטכני יחד עם **דני שמע**, **טיבי** האחד והיחיד, שכמובן הכין הכל עם בחורי ההגברה והתאורה המוסדניים. בהזדמנות זו אני רוצה לציין את **תומר לביא** שעזר להקים את כל הצידוד באולם ועשה מעל ומעבר ורוני **כהן אייל** שעזרה רבות לפני הערב - ולכל אותם ח"צניקים שעזרו בחיסול הערב, ובמיוחד **לגדי רז**, **גל אלקבץ** ו**אשל אלישב** וכמובן **לדני שמע**.

קיבלתי תגובות נלהבות מאוד על ערב איכותי ברמה גבוהה מאוד, ולמרות שלא רקדו לאחר הערב, **רוני כלב ירון** ארגנה בצורה ספונטנית קריוקי.... והחברה שרו עד

ערב לזכרה של אריתה פרנקלין בהפקה מקומית. צילום: תרבות הזורע

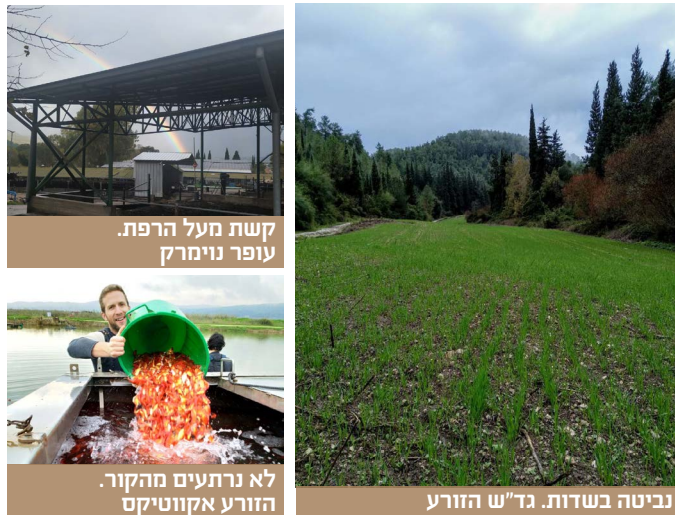

במדור זה נביא לכם עדכונים חמים מהשדות, הפרדס, המדגה והרפת. הכתבים שלנו פרוסים בכל העמדות ומדווחים לנו מסביב לשעון. אנחנו נביא לכם אך ורק את החדשות המעניינות ביותר כדי שלא יתפסו אתכם לא מעודכנים.

שלומות מהחממות: כצפוי ישנה האטה בגידול החסות בתקופה זו.
תודה לכל מי שהשתתף ועדכן: סילבי כהן מהגד"ש, עופר נוימרק מהרפת, עופר זינגר מהפרדס, אביעם גבאי מהמדגה וצפי גיא מאקוויטיקס.

מה חדש בגד"ש? חיטה, אפונה ובצל חורפי מתפתחים יפה. השום מתפתח לאיטו. מחכים להפוגה בגשמים על-מנת לזרוע חומוס ובצל קיצי.
מה עושים בפרדסים? אנשי הפרדס בעיצומו של קטיף קלמנטינה מזן "אור".

הידעתם? לקלמנטינה "אור" קליפה צהובה המתקלפת בקלות ומספר זרעים מועט. טעמה מתוק עם איזון מתאים בין חומציות ומתיקות. "אור" פותחה בישראל במכון וולקני ומוגנת בפטנט.

קשת מעל הרפת. עופר נוימרק

לא נרתעים מהקור. הזורע אקוויטיקס

נביטה בשדות. גד"ש הזורע

הרפת משתפת: החורף בשיאו - ריבוי המלטות ושפע חלב איכותי עם אחוז מוצקים גבוה (שומן וחלבון)
מה קורה במדגה? במחלקת דגי הזהב מתחילים מחזור גידול חדש והמשלוח הראשון כבר יצא השבוע לאירופה! במחלקת הקוי עובדים במרץ, כמו בכל עונות השנה.
השושנות מרננות: פקעות השושנות נמצאות בתקופה זו בתרדמת חורף (שששש...הס פן תעיר) שתמשך כמעט עד האביב.

החודש בספרייה נערכה הצגת הילדים "עץ הבלונים" עם אלון זמק. צילום: נעה אלבוחר

אלון זמק מופיע בספרייה. צילום: יעל כרמי

עדכון מהספרייה

החודש ארחנו בספרייה את הצגת הילדים "עץ הבלונים" עם אלון זמק המוכשר. ילדים רבים הגיעו, צפו, נהנו וצחקו. מתוכננות הצגות ושעות סיפור נוספות להמשך השנה.

בימים אלה נעשית עבודת דילול גדולה של ספרים וארגון מחדש של מיקום ספרי העיון, ספרות ארץ ישראל, ספרי אמנות, ספרי הילדים ועוד על מדפי הספרייה.

הדבר נוצר מתוך צורך להרחיב את אגף הילדים והמשחקים בספרייה ולאפשר לילדים ולהורים מקום נוח יותר בהצגות ובשעות הסיפור הבאות במהלך השנה וכדי לאפשר גם פעילויות תרבות למבוגרים כמו הרצאות אורח ועוד. הארגון דורש זמן ומחשבה, וצוות הספרייה עומד לעזר לכל הקוראים.

התחדשנו גם בשולחן עץ ושלושה כסאות עץ צבעוניים עבור הילדים, מעשה ידיו של אברהם לוי. כולם מוזמנים לבוא, לשאול ספרים ולהתחמם בספרייה בימי החורף. להתראות, יעל וצוות הספרייה.

במו ידינו - DIY. כי למה לקנות כשאפשר להכין לבד?

יוגורט ביתי / אילת ראטס

יוגורט עם גרנולה (ביתית), יוגורט עם דבש או סירופ מייפל, יוגורט עם פירות חתוכים...אני מכורה לכל הסוגים וצורכת אותם בכמויות מסחריות. המשותף לכולם הוא בסיס של יוגורט ביתי לבן ופשוט. כל כך פשוט וקל להכין יוגורט בבית ועוד יותר חשוב - התוצאה טעימה להפליא.

הכנת יוגורט

משך עבודה: 5 דקות.

ציוד: סיר (מומלץ סיר חרס כבד ששומר חום), מדחום למזון - מומלץ אך אינו חובה, כיסוי לסיר, בקבוק למילוי. **חומרים:** ליטר חלב, כף יוגורט (ביו) ביתי או קנוי.

אופן ההכנה:

1. **מחממים ליטר חלב בסיר ל-40 מעלות.** כדאי למדוד במדחום נקי או להרגיש עם זרת נקיה - למי שמכיר את החמימות של 40 מעלות. זה לא חייב להיות מדויק.
2. **מוסיפים מעט יוגורט טרי כ"סטרטר" ומערבבים היטב** בכף נקיה. מספיקה כף אחת של יוגורט ואפשר יותר. היוגורט צריך להיות "ביו", כלומר כזה שמכיל חיידקים חיים.
3. **עוטפים את הסיר** במעיל, שמיכה או כיסוי ייעודי לשמירת חום ושוכחים ממנו ל-24-12 שעות.
4. מערבבים ומעבירים לבקבוק (רצוי זכוכית)

מה קיבלנו? ליטר יוגורט בעלות של ליטר חלב וחסכון גדול בפסולת פלסטיק לסביבה. המעוניינים יכולים להמשיך מכאן להכנת לבנה ביתית מעולה. *אחרי כמה פעמים של שימוש ביוגורט הביתי כסטרטר ליוגורט הבא, כדאי להשתמש מידי פעם ביוגורט הקנוי כסטרטר. שמתי לב שהחיידקים ביוגורט הביתי הולכים ונחלשים אחרי כמה הכנות והיוגורט המתקבל נעשה דליל יותר.

מכינים מוצר בבית בקלות, במו ידיכם, במקום לקנות מן המוכן? שתפו אותנו בבקשה:

bashaar.hazorea@gmail.com

חייהם או את חיי אחרים (כפי שהיה בשואה למשל) וישנו כמובן המצב היום-יומי בו אנו משקרים קצת לעצמנו לגבי מי שאנו ועד כמה אנו באמת מוצלחים, אהובים ונראים טוב...

אז מה עושים? אולי מסכת השקרים של נתניהו, טראמפ ופוטין לא באמת נוראה כל-כך? אז זהו שכן. כאשר השקרים מכוונים לטובה האישית ופוגעים באחרים יש לנו בעיה.

אמנם לא נוכל אף פעם לדעת בוודאות אם דברינו גורמים לפגיעה במישהו, אבל בדיוק מסיבה זו עלינו להיזהר משימוש בכלי בעייתי זה. כלי השימוש בו עלול להפוך להרגל המתודלק ברמאות עצמית ("אני לא פוגע באף אחד אחר").

לסיכום - השאירו את השקריק קטנים ולבנים והשלימו שאלה יגדלו פרא! שבת שלום.

פינת החבנה / בועז בש מרץ

האם שקרים הם "טובים" או "רעים"?

בחינוך הקלאסי אנו לומדים מילדות כי "אסור לשקר" וכי "לשקר זה רע". ייתכן בהחלט שנדרש חינוך כזה לילד צעיר לשם פיתוח היכולת שלו להשתלב בחברה נורמטיבית, לכוונו ל"התנהגות טובה" ולעזור לו להפריד בין מציאות לדמיון, אבל נושא זה רחוק מלהיות "סגור" או ברור.

אנו משקרים "שקרים לבנים" קטנים כמעט כל יום לבני זוגנו, לילדינו ולאחרים שאכפת לנו "איך הם נראים" וכמה מוצלח/יפה/מרשים מה שהם עשו, רק כדי שהם ירגישו טוב ואנו נוכל לנהל מערכת יחסים נעימה ו"זורמת" אתם. האם זהו מעשה פסול? האם זהו האיסור מהדיבר התשיעי?

במקרים אחרים אנשים משקרים על מנת להציל את

פולנייה מתקשרת לחברתה הפולנייה ושואלת:
 "נו, מה שלומך? איך הבעל? איך הילדים?"
 עונה לה השניה:
 "המצב ממש נפלא! בעלי הנפלא בבית רואה טלוויזיה,
 והילדים המתוקים שלי עושים שיעורים."
 "טוב", אומרת הפולנייה הראשונה, "אני אתקשר
 מאוחר יותר, אני רואה שיש לך אורחים."

טכניקת פלג
 2016 2017 2018/19

(1) ערכות! טוב

(2) ^{כמות} ~~לפסל~~ לפסל ~~לפסל~~

(3) ~~לפסל~~ ~~לפסל~~ ~~לפסל~~

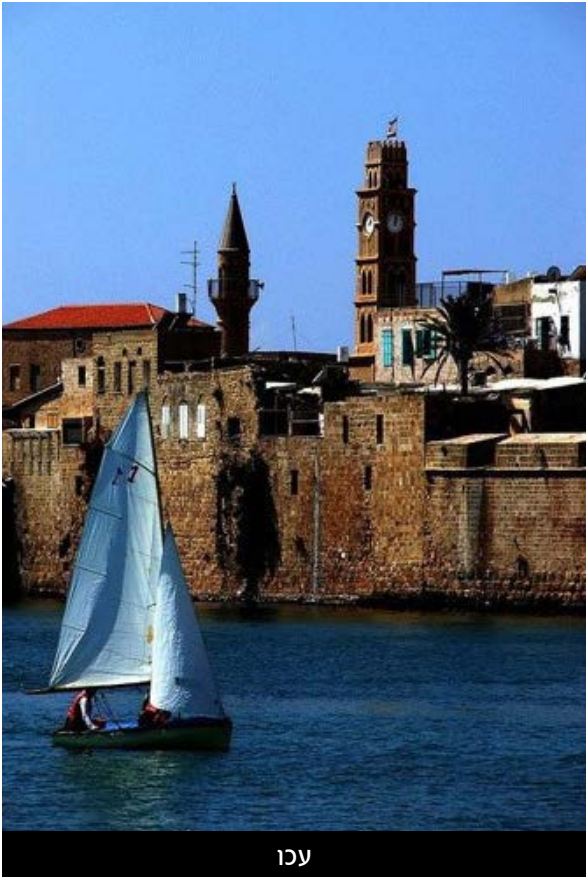
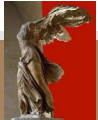
(4) לפסל לפסל לפסל לפסל

* תודה לענבר עטיה על הבדיחה

אדם אחד נכנס לסופרמרקט, פנה למחלקת הירקות,
 וביקש מן הנער שעבד שם חצי ראש חסה.
 הנער הסביר לו כי לא ניתן למכור חצי ראש חסה, אך
 מכיוון שהאיש התעקש, הלך הנער לקופה הראשית
 כדי לדווח על כך למנהלת הסופרמרקט.
 "יש פה איזה מפגר שמתעקש לקנות חצי ראש חסה",
 אמר הנער למנהלת, כשלפתע הבחין שהאיש הלך
 בעקבותיו, ועומד חצי מטר מאחוריו.
 מיד הוסיף הנער, "והאיש הנחמד שעומד מאחורי הסכים
 ברוב טובו לקנות את החצי השני."
 המנהלת חייכה, אישרה לנער למכור לאיש חצי ראש
 חסה, והוא הלך לדרכו.
 בסוף היום קראה המנהלת לנער, שיבחה אותו על
 פיקחותו ועל התושייה שגילה, וסיפרה לו שהיא רואה
 בו מועמד לקידום משמעותי אם ימשיך כך.
 "מאיפה אתה במקור?", שאלה.
 "חבאר שבע", ענה הנער.
 "ולמה עזבת את באר שבע?", היא התעניינה.
 "כי יש שם רק זונות ושחקני כדורגל", הוא השיב בזלזול.
 "באמת?", אמרה בכעס, "אני מבאר שבע!"
 "מה את אומרת", ענה הנער, "באיזו קבוצה שיחקת?!"

מוקדנית: רציתי לעניין אותך
 בביטוח משלים.
 אני: מה כולל ביטוח משלים?
 מוקדנית: זה כמו הביטוח הרגיל
 רק שאנחנו משלים אותך שהוא
 מכסה יותר דברים.

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

עכו

עכו

במדרש תלמודי נכתב שכאשר הגיע המבול לעכו, ציווה
 אלוהים: "עד כה תבוא ולא תוסיף". כאן נעצר המבול ולא
 הוסיף... ומ-עד כה - קיבלנו את עכו.
 אלא שלמיתולוגיה היוונית גירסה משלה.
 במטלה השנייה שהוטלה על הֶרְקוּלֵס, היה עליו לחסל את
 הֵיֶדְרָה - מפלצת המים הנוראה בעלת תשעת הראשים.
 הרקולס גבר על המפלצת, אך במהלך המאבק עמה נפצע
 קשות ברגלו. זָאוּס אביו, אמר לו שבנחל נעמן אשר בגליל
 המערבי נמצא שיח שיעלה ארוכה לרגלו. צולע ומותש התנהל
 הרקולס עד לאפיק הנחל ומצא את מבוקשו. כהרף עין הגליד
 הפצע והרקולס קרא למקום: "אַקְאָה". משמעות המילה
 "אַקְאָה" ביוונית היא תרופה. (אחת מבנותיו של אל הרפואה
 אֶסְקְלֶפְיוֹס נקראה: פְּנַאָקְאָה - כלומר: התרופה לכל דבר).
 "אַקְאָה" התגלגלה לה והפכה ל-עכו.
 שבת שלום (וללא צורך בעשבי מרפא)
 אהוד דור

חילופי תפקידים ב"בשער"

לרגל החלפת עורכות "בשער" מובאת בפניכם סקירה קצרה של עורכי העיתון לדורותיהם ושיר מחורז פרי עתו של מרדכי תל צור המיתולוגי, המוכיח כי יש דברים שלא משתנים / צוות הארכיון

מתוך התאריכון:

15.9.1937 - גיליון ראשון של "בשער" יוצא לאור. העורכים הראשונים היו מאיר מירון ואריה לפידות. עד 1945 "בשער" יצא כעיתון קיר. מאיר מירון הציע את השם "בשער" - על פי הפסוק: "שָׁנְאוּ רָע וְאָהְבוּ טוֹב וְהִצִּיגוּ בְּשַׁעַר מִשְׁפָּט... " (עמוס פרק ה' פסוק ט"ו)

השיר "צרות בחרוזים" פורסם ב"בשער" ב-12.3.1946 ונכתב על-ידי עורך העיתון דאז, מרדכי תל צור. הוא מתאר בחן ובהומור את הקשיים עמם מתמודד עורך עיתון קיבוצי. דברים רבים השתנו בקיבוץ בשבעים ושלוש השנים שחלפו מאז, כפי שבוודאי תבחינו מבין שורות השיר, אבל כמה דברים בכל זאת נשארו ממש כפי שהם...

צרות בחרוזים / מרדכי תל צור

ישמע קיבוץ אֶנַחַת עורך,
מרוב ייאוש פייטן הופך
וּמְתַנֶּה את צרותיו
שזוה מכבר כבדו עליו.

מי יספק דרישות אדם
חבר קיבוץ או נודניק סתם -
לך ינשוף, זה לא זמיר
כך את הבעיה אגדיר.

שואלת חברה: "מדוע
נחוץ עיתון בכל שבוע?"
מצד שני טוען חבר:
"מדוע לא כותבים יותר?"

6 דפים, מעט מְצַעַר
משלל החומר, שנצבר.
אפשר- ויש הכרח לדלות
מעומק כל הבעיות.

ואז אשמע את הגזבר:
"חבל, חבל על הניר".
כי בשבילו כל עיתון
תלוי בגובה החשבון.

כאן תעודד דעה אחרת
של אם, שבשמחה אומרת:
"עיתון שבועי, טוב, מצוין.
נייר בשפע, צח, לבן.

ומה הטוב בו במיוחד,
מודפס הוא רק על צד אחד.
ילדי על זה לא יוותר,
נייר נחוץ לו - לצייר.

אכן רואים אתם, לא קל
לעמוד מול דעת הקהל.
אולם יש וחבר בודד
פי כמה לחיי ירד.

אם בשבת אני מכריז:
"ביום שני עיתון אדפיס"
אעמוד בקרב פנים פנים
עם סדרנית הרפתנים.

"מה זה רצית? רבע יום?
יימח שמו של העיתון.
למה תפקיד כזה קיבלת?
האם אותי בכלל שאלת?"

לשם סידור העניינים
תפנה לחוג הרפתנים
הוא המוסד לכל רפתן
לכל דבר, גדול, קטן.

אם העיתון לבסוף נדפס,
צריך לרוץ עד שניתפס
גם החבר אשר יוביל
את העיתון על "המכפיל".

פירוש דבר, ולא אגזים
יש לְעֵבֵד בתחנונים,
פה להפציר, שם לבקש
נוסעים² (ברוך השם עוד יש)

וכל חבר כאן מתבקש,
לבל יחשוב עצמו טיפש
אם הוא ללא היסוס מוכן
(ולהפסיד אפילו זמן)
לסור אל בית ההכפלה
עיתון לקחת, הגהה.

מזכיר, גזבר, רכז ענף,
נוסעי קופת חולים ואף
הנהגים - נכון,
תלויים חסד השעון.

יש עסקים, יש ישיבות,
תור לרופא ועוד, ועוד
כולם, זמנם דחוק, בוער,
אין סתם נוסעים, כי יש הסגר.

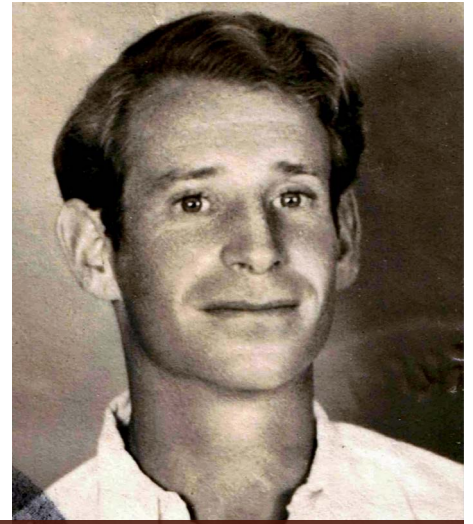
לבסוף אודה - ולא אשכח -
לכל חבר, אשר טרח,
אשר עזר, שהעיתון
יופיע ויהיה שבועון.

אליהו מעוז
1945-1968 עם שנתיים הפסקה באמצע

מאיר מירון (מימין) ואריה לפידות (משמאל)
ערכו יחדיו בשנים 1937-1945. בתקופה זו העיתון יצא כעיתון קיר.

מרדכי תל צור
1946-1948 ו-1978-1976

יאיר בן דוד
1977 למשך שנה וחצי

ישראל נוימרק
1968-1975

מרדכי תל צור
1946-1948 ו-1978-1976

נעה אלבוחר
2017-2018

לאה פלג
2006-2016

איתמר רוזן
1982-2006

1. עוד על מקור השם "בשער" וגלגולי הלוגו של העיתון ניתן לקרוא בגיליון מספר 2 של בשער המחודש, ב' בכסלו התשע"ז (2/12/2016)
2. יתכן וכוונת המשורר היתה "נושאים", אך הנוסח המקורי הושאר כפי שהוא
*ישנן חפיפות בשנים בחלק מהמקרים ואי בהירות מסוימת במידע שקיים בידי הארכיון במקרים אחרים. במידה ונפלו טעויות אנו מתנצלים ונשמח לקבל הערות ותיקונים.

"וארא", "בא" - מכות ללא רחם

בגיליונות הבאים של "בשער" ננסה (ככל יכולת ההתמדה שלנו) לעקוב אחרי פרשות השבוע דרך עיניים עכשוויות ומקומיות. מכיוון ש"בשער" מופיע אחת לשבועיים, נידרש בכל גיליון לשתי פרשות.

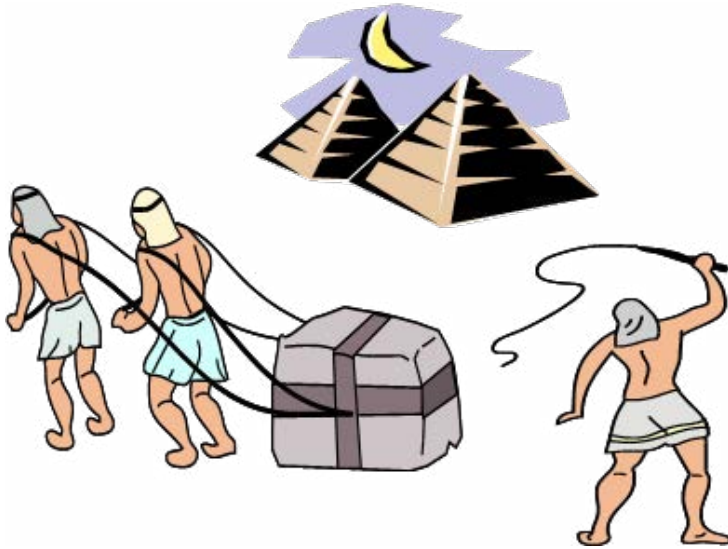
אנו מצויים בספר שמות. בני ישראל במצרים, עבדים בתנאים הגרועים ביותר שניתן לתאר. משה, שסיפור חייו שונה ומיוחד מיום לידתו, קורץ מחומר של מנהיגים. בשונה ממה שאנו מכירים כיום הוא אינו נהנתן, אינו עוסק בענייניו הפרטיים וכל כולו לענייני הציבור שעליו הוא מופקד. הוא גם אינו מתהדר בנוצות לא לו, לא מהסס להיעזר באחיו אהרון כדי להתגבר על ליקוי בדיבור ("ערל שפתיים", "כבד פה וכבד לשון"). בקיצור - רועה צאן שהפך רועה לעמו.

משה נבחר ע"י אלוהים (וכל אחד יפרש את אלוהים לפי הבנתו ואמונתו) להוציא את בני ישראל ממצרים ולהפוך אותם מאוסף שבטים לעם. חתיכת משימה. כדי להוציא את בני ישראל ממצרים צריך לשכנע את פרעה, מלך מצרים, לשחרר אותם מעבדותם. נראה לכם שפרעה יכול להסכים לרעיון כזה? זה בערך כמו שביום אחד כל העובדים הזרים ועובדי השטחים ייעלמו ממדינתנו. מתכון מושלם להתמוטטות כלכלית מוחלטת. אז איך נשחרר את בני ישראל ממצרים?

סופרי המקרא היו יכולים למצוא כל מיני פתרונות שיאדירו את רוח האדם וכוח ההתאגדות למטרה משותפת... באופן לא מפתיע הם בוחרים לפאר את שם אלוהים, ובכך להעניק לנו מיתוס כפול: גם לשכנע אותנו בגדולתו וייחודו של האל האחד וגם למקם את משה, עושה דברו של אלוהים, כגדול הנביאים שגדולתו נובעת מעוצמת אמונתו ונאמנותו לאל.

ומה עובד על פרעה? תעלולים של קוסמים? משה ואהרון באים להוכיח לפרעה ואנשיו למי יש יותר גדול (אל). אהרון משליך את מקלו לעבר פרעה, והמטה הופך לתנין. את חרטומי מצרים לא עשו באצבע, גם הם השליכו מטות שהפכו לתנינים. והנה, שלנו יותר גדול - המטה של אהרון בלע את המטות של חרטומי מצרים.

פרעה מאד מתרשם, אך לא שולח את בני ישראל, אפילו לא ל-3 ימים... אז כנראה שלא הייתה ברירה ואלוהים ארגן למצרים את עשר המכות, שכולנו מכירים כל כך טוב

ומשננים אותם כל שנה בחג הפסח.

אגב, חג הפסח עוצב על פי הפרקים הראשונים של ספר שמות, ובעיקר על-פי הפרשה שלנו - בא. מפרשה זו לקוח הפסוק הנותן להגדה את שמה:

"והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים" (שמות, פרק י"ג, פסוק ח')

דברי שלושה מארבעת האחים גם הם נולדו בפרשת השבוע:

רשע - "והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם" (ספר שמות, פרק י"ב, פסוק כ"ו)

תם - "והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת" (ספר שמות, פרק י"ג, פסוק י"ד)

שאינו יודע לשאול - "והגדת לבנך ביום ההוא לאמר" (ספר שמות, פרק י"ג, פסוק ח')

יצירת מצרים מודגשת מאד בתורה ובהלכה, כיוון שדרכה בחרו סופרי המקרא להנחיל את האמונה: "וידעתם כי אני ה'". מכות מצרים מתחילות בהפיכת מי היאור לדם, לאור היום ולעיני פרעה ועבדיו. לאחר מכן מגיעות שבע מכות נוספות: צפרדע, כינים, ערוב, דבר שחין ברד וארבה - אשר גורמות נזקים ואי נוחות רבה למצרים. לבסוף מונחתות השתיים האחרונות בסתר, בלילה -

חושך ומכת בכורות, המכה האכזרית מכולן.

אלוהים של פרשת בא הוא אלוהי החושך, אלוהי האפלה. אלוהים של פרשת בא הוא הצד האפל של אלוהים. זה שלא נעים להסתכל בו, ממש כמו בניציגנו הבכירים המתכתשים ביניהם כתגרנים בשוק, ולא מוסיפים לנו כבוד או סיבה טובה אחת להאמין שמשוהו טוב הולך לצמוח כאן.

בני ישראל, לעומת זאת, יוצאים ממצרים ביד רמה אל דרך מדברית ארוכה, הצופנת בחובה את התקווה בת שנות אלפיים.

שבת שלום !!

המדור מוקדש הפעם לזכרו של עמוס עוז.

וְדַע לָךְ שֶׁהַזְמַן וְהָאוֹיְבִים, הָרוּחַ וְהַמַּיִם,
 לֹא יִמְחְקוּ אוֹתְךָ.
 אֶתְּהָ תִמְשֶׁךָ, עֲשׂוּי מְאוֹתֵיךָ.
 זֶה לֹא מַעֲט.
 מִשְׁהוּ, בְּכָל זֹאת, יִשְׁאַר מְמָךְ.

חיים גורי (1923-2018)

השיר מתוך "אף שרצייתי עוד קצת עוד"
 הוצאת הקיבוץ המאוחד | דניאלה דינור מוציאים לאור

חברים המעוניינים לפרסם במדור זה שיר פרי עתם,
 אנא שלחו למערכת "בשער":
bashaar.hazorea@gmail.com
 או הניחו בתא הדואר של אילת ראטס. ניתן גם לפרסם
 בעילום שם.

סוף פסוק

"יש יומיים בשנה שבהם אי אפשר לעשות
 דבר. אחד מהם נקרא אתמול והשני מחר.
 היום הוא היום הנכון לאהוב, להאמין,
 לעשות ובעיקר לחיות."
 דלאי לאמה

לוח מודעות

זכרון גשר

חברים יקרים!
 מזמינה אתכם לפגש ג.ש.ר הקרוב ביום שישי 11/01 בשעה 11.00
 במועדון לחבר.
 אורחנו יהיה דודי נוקד, חבר שפיים, מאצו של חברנו ז"ל אליעזר
 שורוב. אצטט את דבריו:
 "לחברי הזורע שלום רב.
 שפי דודי נוקד, חבר קבוץ שפיים, בן 71. אני מזמין אתכם לפגש
 אישי ואסתף אתכם בפסע ההתמודדות עם פחלת הסרטן. חיים
 שלמים עם פציאות בלתי רצויה שנכפתה עלי ולצידה יצירת שגרת
 חיים פלאה של פציאות רצויה שיצרת.
 סוגיות שאתגקד בהן:
 יצירת משפעות פעודכנת, קבלת החלטות במצבי אי ודאות, מערכות
 היחסים עם הצוות המטפל, יצירת פרחת אישי משפחתי תועך, סיפוח
 יכולות פרפא באמצעות התנדבות ואיגון הוליסטי משולב של הגוף
 והתודעה.
 בברכה ולהתראות, דודי."
 לאחר המפגש ארוחה קלה, שיחות רעים בלוייט עוגה טעימה וסי
 קטן לחוגגי יום הולדת.
 מוזמנים בחום. להתראות, צביה.

זכרון ממערכת "בשער"
 עיאו ♥ לסינו בדוא"ל:

bashaar.hazorea@gmail.com

מוזמנים לכתוב לנו, להגיב ולהציע...

10 שאלות ותשובות עם פרלה הוכמן

גיל: 82 וחצי

מצב משפחתי: אלמנה מזה 49 שנים, זאת מאז מותו של מריו לו הייתה נשואה במשך 12 שנים. אם לשיר ויוחאי וסבתא ל-6 נכדים.

מקצוע: בעבר עבדה בפלסטופיל כמנהלת חשבונות. לאורך שנים רבות ועד היום, עם הפסקות מדי פעם, עובדת במכבסה. כיום "יד ימינה" של רוחלה. [רוחלה מוסיפה: התחלפו היוצרות. פעם אני הייתי העוזרת שלה].

1 זכרון מעניין מהילדות?

ילדותי הייתה בשכונת "סבדרה" בבואנוס-אירס.

בתור ילדה בת 6-7 אהבתי לאסוף את כל ילדי השכונה ולהיות להם סוג של מורה, אימא ובעיקר מנהיגה. ארגנתי את הילדים למשחקים, לטיפוס על עצים (אבא תמיד אמר שהייתי צריכה להיות בן...). כאשר ההורים מנעו ממני לצאת הילדים היו מתדפקים על דלת ביתנו וקוראים לי לצאת, ואם לא יצאתי היו מתפזרים לבתיים משום שחסרו את ה"מנהיגה" שלהם. הייתי שובבה גדולה, ועדאת לכך ניתן לראות עד היום ב-3 תפרים בראשי, בהם "זכיתי" בגלל נפילה מאופניים...

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

כל בוקר אני נכנסת למחשב וכותבת "walla" כדי להיכנס מהאתר הזה למשחקים שמשחקת לפני העבודה - סולטר, ברידג', סקורפיון ועוד... משחק המחשב בבוקר עוזר לי "להתאפס" על הראייה שלי שבראשית היום אינה ממוקדת. צריכה שעה לפחות לפני שיוצאת לעבודה כשהראייה שלי כבר חדה ומפוקסת.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

1. רקמה: בעיקר רוקמת ב"גילאור". עדות לתחביב ניתן למצוא בתמונות הרקומות שתלויות על קירות הדירה.
2. קריאת ספרים, רק בעברית: [רוחלה - שותפה לראיון - מוסיפה: "היא תולעת ספרים"]. קוראת כל יום אחר הצהריים.
3. אני רואה את עבודתי במכבסה כתחביב - מאוד אוהבת אותה ולא יודעת מה אעשה כשלא אוכל לעבוד.

4 מהו החטא הקטן שלך ("הגילטי-פלזר")?

האמת - אין לי "חטאים קטנים". אני ממושמעת ומסודרת מדי ולא נותנת לדברים קטנים להסיט אותי מדרכי המדוייקת.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית רוצה להיות?

ים המלח! אני אוהבת להיכנס לים, לשבת בשקט בחוף, לרקוד ולקרוא. השמש היא "חברתי הטובה" שלא מזיקה לי כלל. להיפך - אני מאמינה שלשמש יש משמעות מיוחדת עבורי. היא בשבילי סוג של כוח עליון ששומר עליי. יש לי הוכחה לכך, שגם אם נראית מוזרה אני מאמינה בה - כאשר אני יושבת ליד הקבר של מריו, אפילו אם זה ביום שכולו גשם, תמיד תופיע קרן שמש, גם אם רק לכמה דקות. יש משהו מיוחד ביני לבין השמש. [רוחלה מאשרת שתופעה זו אכן מתרחשת].

6 מהו הפיספוס שלך?

כשהייתי קטנה למדתי בלט. הגעתי לרמה כזו שהמורה שלי אמרה שאני צריכה לעלות שלב ולעבור ללמוד בצורה מקצועית יותר ב"תיאטרון קולון". לצערי, ההורים שלי לא הסכימו לכך בטענה שילדה יהודייה לא הולכת ללמוד במקום מלא גויים. עד היום אני חשה שהפסדתי משהו שיכולתי להצטיין בו. אולי בגלגול הבא...

7 משהו שאת שואפת להגשים בעתיד?

להיות סבתא רבא! יש לי נכד בן 29 שיש לו חברה אבל בינתיים אין תוצאות... אולי אחיו הצעיר יעקוף אותו ויקדים לממש את שאיפת-תקוות.

8 ספרי משהו שלא יודעים עליך.

בגיל 80 הייתי בבית משפט לתביעות קטנות בתל-אביב. תבעתי את סוכנות הנסיעות שתיאמה לי נסיעה לארגנטינה ואת חברת התעופה הספרדית "איבריה".

[הנסיבות לאותה תביעה כרוכות בסיפור ארוך ומפורט של פשלות שליוו את פרלה. פשלות שגם כיום מסעירות אותה כשמספרת עליהן. להלן תקציר הסיבות לתביעה]:

1) שילמתי 200 דולר תוספת כדי לשבת בקדמת המטוס במקום שאוכל ליישר את הרגל. בפועל נשלחתי גם בטיסה הלך וגם בחזור לשבת מאחור בצד ההפוך לזה עליו שילמתי. 2) בטיסה חזרה ארצה ישבנו 3 שעות על המסלול בקור של אפס מעלות ואז הודיעו על עיכוב של הטיסה עד למחרת. נאלצתי בכוחותי הדלים, ללא עזרה של החברה, להתגלגל למלון עם כבודה של כ-40 קילו. 3) בטיסה חזרה הבטיחו שידאגו לתאם כך שאגיע ב"קונקשיון" בספרד לטיסת אל-על, שתחכה לי. בפועל, לא היה ולא נברא. בסוף, במקום בשעה 12 בצהריים טסנו ב-11 בלילה במטוס של "איבריה" שנראה ששרד ממלחמת העולם הראשונה... 4) במקום 18 שעות טיסה נטו נמשכה הטיסה במשך 3 יממות, ללא שינה ומנוחה.

ובאשר לתביעה שלי: כולם אמרו שאין סיכוי שאזכה. אך לשמחתי השופטת הייתה מאוד קשובה לסיפור שלי, שנמשך למעלה משעה, ולבסוף זכיתי בפיצוי אותו דרשתי - 6000 ש"ח. פיצוי קטן על סינט גדול!

9 תכונה אחת בך שהיית שמחה להיפרד ממנה.

דייקנות! אני משתגעת מזה שהכל צריך להיות מדוייק ומסודר טיפ-טופ. אם הכיסא לא יעמוד ישר לא אצליח להרדם בלילה עד שאסדר אותו. אני יודעת שזה כבר לא ישתנה ולמדתי לחיות עם זה בשלום.

10 משהו שחסר לך בקיבוץ ומשהו שאת אוהבת בהזורע?

חסר לי: כשהיינו צעירים היה הרבה יותר את ה"יחד" - נפגשנו בבית הילדים יחד, השתתפנו בועדות בערבים, עשינו הצגות, תרמנו לחגים, ועוד... היום זה חסר לי מאוד ונראה לי שלצעירים פחות אכפת על אותו היחד וכל אחד עושה בעיקר לעצמו ולביתו.

אוהבת: את הבית שלי! את הנוף! כל בוקר החלונות בביתי נפתחים למרחב וכבר אז הנוף נשקף לנגד עיניי ולא צריכה ללכת רחוק. וחוף מהקיבוץ אני אוהבת את מדינת ישראל [מראה לי תליון שעל צווארה בצורה של מפת ארץ ישראל]. אני אידיאליסטית.

ולסיום, מסר חשוב מפרלה: לקום כל בוקר עם חיך גדול!

תודה לפרלה על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמך לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עושים.

ראיון: דני נהב